No. 48.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 19 April.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Advertentien worden geplaatst à 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 55 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk. Brieven franco.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

— De stedelijke raad te Königsberg heeft in derzelver laatste zitting bepaald, hare besluiten en, bij gewigtige gelegenheden, ook de debatten daarover in de dagbladen bekend te maken.

ENGELAND.

LONDEN, den 13. April. Eergisteren, des morgens ten zeven ure, is hier in de wijk van *Kent-Road*, de bergloods aan het station van den ijzeren spoorweg van Douvres onder den te zwaren last van deszelfs loijen dak bezweken en met een vervaarlijk gedruisch ingestort. Van de zich op dat oogenblik in de loods bevindende werklieden zijn er sommige gedood en andere bezeerd. De *Globe* spreekt van 7 dooden, *de Standard* zegt, dat het er slechts drie zijn. Omtrent het getal verwonden is de onzekerheid nog grooter; het gerucht spreekt van 40 of 50, maar datzelfde gerucht had het getal dooden van 12 of 15 opgegeven.

SPANJE.

— Uit Barcelona schrijft men, dat er op de Baleariesche eilanden een groot ongeluk plaats gehad heeft. Te Telania (eiland Majorka) is een oude muur van een kerkhof, digt bij de kerk, omgeslagen op het oogenblik, dat (op Palm Zondag) eene groote processie zich onder denzelven bevond. Men verzekert dat 404 personen onder dezen hoogen muur het leven verloren hebben, en dat 193 andere zwaar gewond zijn.

FRANKRIJK.

— Het *Journal des Débats* van den 11. April behelst een zeer uitvoerig verslag van de expeditie van Biskara en van een gevecht bij de rivier Oued Abdi tegen 3000 Arabieren. Daarbij was een kapitein der Turksche hulptroepen, de heer *Boraud*, die zich door zijne drift had laten vervoeren en zijnen troep vooruitgaande de Arabieren alleen aangevallen had, door twee geweerschoten bereikt. Op het oogenblik, dat de vijand hem het hoofd wilde afsnijden, is een der Spahis hem genaderd en heeft hem heldhaftig verdedigd, met zijnen yatagan den kop afhouwende aan den Arabier, die den kapitein had nedergeveld; ongelukkiglijk was deze laatste doodelijk gewond en dan ook des anderen daags gestorven.

Het dorp Mehoureich, dat door de Franschen bemagtigd werd, was de verzamelplaats van vele kostbaarheden der Arabieren.

BELGIE.

BRUSSEL, den 14. April. De majoor der artillerie *Kessels* heeft eene machine uitgevonden, om bij brand menschen en goederen uit de bovenste verdiepingen te redden, welke machine *le Sauveur* noemt. Men heeft proeven met deze machine genomen, welke goed zijn bevonden. Men kan dezelve zoo hoog doen rijzen als men verkiest, en met hulp van eene daaruit voortkomende hulpbrug bewerkt men de redding.

NEDERLANDEN.

AMSTERDAM, den 16. April. Omstreeks twaalf ure zijn Hunne Majesteiten de Koning en Koningin, benevens Hunne Koninklijke Hoogheden de Prins en Prinses *van Oranje* en de beide Prinsen *Alexander* en *Hendrik*, met eenen bijzonderen spoortrein aan het station aan de *Willemspoort* alhier aangekomen. Na eenigen tijd vertoevens is het Doorluchte Gezelschap van daar met koetsen afgereden om zich naar het paleis te begeven, wordende zoo bij het afrijden van het station als langs den geheelen weg met hartelijk gejuich begroet. Onmiddelijk na de aankomst op het paleis, hebben Hunne Majesteiten zich benevens Hunne Koninklijke Hoogheden de Prins en Prinses *van Oranje*, op het balkon vertoond, en de toejuichingen der zaamgeschoolde menigte op de minzaamste wijze beantwoord.

— Bij besluit van den 7. April ll., N°. 70 heeft Z. M. den heer *J. D.* graaf *van Rechteren*, gouverneur der provincie Overijssel, benoemd tot staatsraad in buitengewone dienst.

— Bij koninklijk besluit van 13. dezer wordt, overeenkomstig art. 1 der wet van 11. Maart 1837, ten einde te kunnen overgaan tot de aflossing van de uitgegeven losrenten, rentende *vyf* ten honderd en derzelver vervanging door obligatien, rentende *vier* ten honderd, eene negotiatie geopend, groot 35 duizend aandeelen, ieder groot 1000 guldens, tot tegeldemaking van obligatien à 4 pCt., ten laste van 's Rijks Overzeesche Bezittingen, daargesteld krachtens art. 4 der wet van 24. April 1836 (*Staatsblad No.* 11) en de wet van dezelfde dagteekening (*Staatsblad No.* 12).

Ingeval de opbrengst in geld van deze negotiatie na aftrek der onkosten, niet voldoende mogt wezen, wordt het ontbrekende aangevuld uit de, krachtens art. 16 der wet van 6. Maart dezes jaars, tot aflossing van 5 pCt schulden ter 's Konings beschikking staande gelden.

— Men verneemt, dat het ontwerp van wet, betreffende de vrijwillige conversie der staats-schulden, welke niet onder de thans geopende negotiatie begrepen zijn, bij de Regering gereed ligt.

— Behalve hetgeen wij reeds omtrent den fellen brand te Aalsmeer hebben medegedeeld, nemen wij nog uit de *Haarl. Cour.* het volgende over: „Het was kort na middernacht tusschen 12 en 13. April, dat de brand ontstond aan het einde der Dorpsstraat, de zijde naar Kudelstaart, bij eenen harden wind dorpwaarts. Een groot aantal huizen was met rieten daken belegd, van welke de brandende gedeelten al verder en verder verspreid werden, en aanleiding gaven tot snelle uitbreiding van het kwaad. Binnen zeer weinig tijds werden alzoo circa dertig huizen, gedeeltelijk aan beide zijden van de straat, doch voornamelijk aan de eene zijde van dezelve, verbrand. Door brandzeilen heeft men alhier de verdere vernieling gestuit. Doch, terwijl men hiermede en met blusschen bezig was, werd ontdekt dat de brand tot het andere uiteinde des dorps was overgeslagen. Het dorp namelijk is in den vorm van een winkelhaak gebouwd. De brandende rietbossen van het eene einde waren door den wind over de tuinen en velden gewaaid, in eene rigting bij welke de hoek des dorps bevrijd bleef, en hadden de huizen aan het uiteinde der andere zijde aangesproken.

ROTTERDAM, den 15. April. In den nacht van eergisteren is, ten huize van den weleerw. heer *Gimberg*, predikant in het naburig dorp Charlois, een allerstoutste diefstal gepleegd. Men is, terwijl de bewoners zich op de bovenkamer der pastory ter rust begeven hadden, door een achterraam der studeerkamer, die het uitzigt op den tuin heeft, het huis binnengekomen, gelijk uit de achtergelaten sporen blijk is, en heeft in dit en drie andere vertrekken al het daar voorhanden zijnde goud, zilver en wat verder draagbaar en van eenige waarde was, waaronder een bankbiljet, medegenomen. De diefstal is, meer dan vermoedelijk, tusschen een en drie ure, en door verscheiden personen gepleegd. De politie wendt alle pogingen aan om de schuldigen te ontdekken.

Opmerkelijk is het dat zich, gedurende de laatste dagen vóór het plegen van dezen diefstal, op genoemd dorp van tijd tot tijd personen hebben doen zien, welke aldaar niet te huis behoorden, en wel oogenschijnlijk zonder doel, doch echter niet minder op den stand en de betrekkingen der ingezetenen en de plaatselijke gesteldheid der woningen opmerkzaam, hetwelk blijkt uit de informatien, die zij bij vele ingezetenen omtrent dit een en ander hebben trachten in te winnen. Dit moge, niet het minste ten platten lande, tot ernstige waarschuwing verstrekken, om met het geven van soortgelijke inlichtingen, vooral aan vreemdelingen, omzigtig te wezen.

MAASTRICHT, den 12. April. Bij vonnis der arrondissements-regtbank alhier, van 10. April jl., is de heer *H. J. L.*, landmeter te Heerlen, schuldig verklaard van boosaardiglijk en openbaar de waardigheid des konings aangerand, van hoogstdenzelven gehoond, gesmaad en gelasterd te hebben, door, in den loop der maand Maart in de gelagkamer der herberg van *Bulkens* te Heerlen na vooraf zich over de wet van den 6. Maart 1844 betrekkelijk de buitengewone belasting op de bezittingen en daarmede gepaard gaande vrijwillige geldleening en bijdragen te hebben uitgelaten, het raadsel te hebben gesteld, *welk onderscheid er was tusschen het gouvernement en een kleerenmaker en daarop de oplossing te hebben laten volgen; „een kleermaker kleedt de menschen aan, het gouvernement kleedt ze uit."* en uitdien veroordeeld tot gevangenisstraf voor den tijd van *vyf jaren* en in de kosten, door toepassing der wet van den 1. Junij 1830.

GEMENGDE DINGEN.

Op den weg van Napels naar Rome zijn twee diligences geplunderd, de schade beloopt 9000 fr. — Op sommige plaatsen in Sicilie is de nood zoo hoog gestegen, dat alle eerbied voor de wet heeft opgehouden. Wij begrijpen niet, hoe honger en ellende overal zoo schrikbarend is toegenomen, en nog toeneemt; de levensmiddelen toch zijn zoo hoog belast als slechts kan en wat wil men meer? men kan den armen drommel het brood toch niet onbelast laten eten, dat zou te groot deficit in de schatkist maken. — 4000 exemplaren van de „geheimnisse von Rusland" zijn te Leipzig door de pers-policie in beslag genomen. — De krijgsmagt in Ierland wordt nog voortdurend versterkt. — Ook de zaken in Portugal zijn ernstiger dan men wil doen voorkomen. — Lodewijk-Philips is ongesteld en nedergelaten. — De Belgische volksvertegenwoordiger Lebeau heeft verklaard „dat om de tien jaren een minister moest worden opgehangen en dat de ministeriele verantwoordelijkheid niets beteekende, zoo lang de constitutie niet op de huid eens ministers gedrukt was." — De Pharmacopoea politica is met een nieuw middel tegen de *malaise* vermeerderd, het *Hallische zuur* genaamd, dat aanvankelijk eene opwekkende, verhijsterende kracht schijnt te bezitten, doch, zoo men vreest, op den duur slechts verergeren en met de tering eindigen zal. — Het bekende draaibord heeft een gedeelte van een artikel uit de Augsb. Allg. Zeitung medegedeeld, waarin de Nederl. natie hemelhoog verheven wordt om haar *vrywillig* geldschieten. Denkt dat bord waarachtig dat het der natie nog zal kunnen wijsmaken *vrywillig* te hebben gegeven? Vrijwillig! uit liefde tot het vaderland! Wanneer ieder inschrijver of gever zijne wezenlijke bedoelingen of drijfveren bekend maakte, men zou een ander resultaat bekomen. Wanneer toch zal men ophouden den onnoozelen door schoonschijnende redenen te misleiden? — De oudste zoon der koningin van Groot-Brittannie, drie jaren oud, krijgt reeds een paleis ter zijner beschikking. — Men houdt zich bezig met de opnemingen en opmetingen tot het maken van een ontwerp tot aanleg van eenen ijzeren spoorweg, tusschen Utrecht en Rotterdam. — Anna Louise is op de walvischvangst naar den Zuidelijken Oceaan. — Te Parijs gaat men op eene ongeloofelijk stoute wijze voort met het vervalschen van zout, hetwelk zeer nadeelig is, zoowel voor de gezondheid des volks als voor de schatkist. — Het genootschap voor vrouwen door vrouwen, te Rotterdam, heeft in vijf en dertig jaren ruim acht duizend kraamvrouwen ondersteund. — Er verschijnen dagelijks te Parijs 90,900 exemplaren van dagbladen, die gezegeld worden; 51,600 worden naar de departementen verzonden; de overigen worden in Parijs verspreid. Er zijn vier jaren noodig om aldaar een dagblad op te rigten; f 60,000 wordt er jaarlijks voor de redactie gevorderd. — In de Leeuw. Courant van den 5. dezer telt men 165 advertentien te zamen ruim 1700 regels uitmakende. — Het lieve presentje van den Heer van Maanen, waarop de natie verzot is als op een vaatje zuur bier, is te Maastricht weder toegepast. Hoe staatkundig! Terwijl dat raadseltje zich zou bepaald hebben tot eene geringe herberg en een hoorder of tien, twintig, wordt het nu verspreid over het geheele land en leest oud en jong het onderscheid (volgens H. J. L.) tusschen het gouvernement en een kleermaker. — Te Leuven heeft de heer van Asbroeck zijn 100. verjaardag gevierd. — Te Rotterdam hebben een paar branden plaats gehad. — Frankrijk en Spanje zijn tegenwoordig magtig dikke vrienden, tot groot leedwezen van Engeland. — Eerlang zal te Londen eene dame als vioolspeelster optreden; zij behoeft in vlugheid en talent voor geen Paganini of Sivori te wijken.

Ingezonden Stukken.

Buitengewone beknoptheid van Administratie in Nederland.

Een ondergeschikt Armbestuur te IJ verpleegt een minvermogende zieke, behoorende tot een ondergeschikt Armbestuur te Z. Het Armbestuur te IJ zendt aan deszelfs Plaatselijke Overheid staat van inlichting; de Burgemeester van IJ zendt den staat aan den Burgemeester te Z. de Burgemeester van Z. weder aan het betrokken, ondergeschikt Armbestuur zijner stad; het laatstgemelde Armbestuur antwoordt aan den Burgemeester te Z., de Burgemeester te Z. antwoord aan den Burgemeester te IJ en de Burgemeester te IJ deelt het antwoord aan het betrokken Armbestuur zijner plaats mede. De zieke herstelt en maakt *drie en een halve gulden te kwaad.* Het verplegend Armbestuur zendt declaratie van kosten aan den Burgemeester te IJ, de Burgemeester te IJ aan dien van Z, en van daar wordt de declaratie aan het ondergeschikte Armbestuur bezorgd. Nu verloopen er drie volle maanden, geene betaling volgt. Het verplegend Armbestuur zendt eene herinnering aan den Burgemeester te IJ, deze zendt haar aan de Burgemeester te Z, en ZEd.A. weder aan het restitutie schuldige Armbestuur — geene betaling — 2° en 3° herinnering langs een en dezelfde wegen door een en dezelfde handen — eindelijk wendt het ondergeschikte Armbestuur zich tot den Minister van Binnenlandsche Zaken, ten einde, zonder Z. M. den Koning over deze vierde halve gulden-geschiedenis lastig te vallen, de voldoening der uitschotten te provoceren. De Minister van Binnenlandsche Zaken zendt de missive aan Gedeputeerde Staten der Provincie *in welke Z. is gelegen*, om consideratien en advies; Gedeputeerde Staten zenden het stuk aan den Burgemeester te Z, van dezen gaat het weder naar het betrokkene Armbestuur, hetwelk ten laatste goedvindt de vierde halve gulden te betalen, en nu antwoordt dat bestuur aan den Burgemeester van Z., de Burgemeester van Z correspondeert weder met *zyne* Gedeputeerde Staten, Gedeputeerde Staten retourneren de stukken aan Binnenlandsche Zaken, Binnenlandsche Zaken deelt het resultaat mede aan Gedeputeerde Staten der Provincie *binnen welke Y gelegen is*, Gedeputeerde Staten doen het aan den Burgemeester van IJ te weten, en de Burgemeester van IJ deelt het noodige per geauthentiseerd copie aan het Armbestuur mede, hetwelk de uitschotten heeft gedaan. Twee ondergeschikte Armbesturen, twee Plaatselijke Besturen, twee Provinciale Besturen en een Minister zijn nu met de vierde halven gulden-historie bemoeijelijkt geweest; *negen en twintig brieven* zijn er over geschreven en twee jaar tijd er aan verspild. — Neen waarempel het kan niet korter.

JURRIE.

Na het intrekken van den banvloek te Jeruzalem, tegen het hoofd van het Amsterdammer Palestina-Committé uitgesproken, na het bevredigen der personen en partijen welke, met of zonder reden, hun misnoegen en gramstorigheid tegen het gemelde Committé hadden bot gevierd, na het sluiten van het algemeen vredesverdrag en het aanhoudend zwijgen van PHILLIPSON te Maagdenburg en LOEWENSTEIN te Frankfort, potentaten, die wij zeker veronderstellen in dat verdrag begrepen te zijn, hebben wij ons met het geheele uiteinde dezer zaak gevleid en eene verdere openbaarheid derzelve niet geraden of van pas geoordeeld; onze aangename verwachting is evenwel te leur

gesteld. De voor ons liggende *Zeitung des Judenthums* van den 4. Maart dezes jaars, bevat twee stukken over het bekende onderwerp, waarmede het in de zaak belangstellende publiek vooral dient te worden bekend gemaakt. Het *eerste* is een brief uit Jerusalem, dd. 31. October 1843, van Dr. FRÄNKEL, de geneesheer en heelmeester, door den heer MOZES MONTEFIORE te Londen, op eigen kosten, tot verpleging van kranke Israëliten, naar het Oosterland gezonden, aan de redactie der *Juden-Zeitung* gerigt, en het *tweede* een afgebroken stuk van den heer LOEWENSTEIN te Franckfort, waarvan het vervolg in een volgend nummer wordt te gemoet gezien. Wij bepalen ons voorshands tot den hoofdzakelijken inhoud van beide. Ach en wee! roepen Dr. FRÄNKEL en LOEWENSTEIN over den President van het Amsterdammer Committé uit, wegens de onverzettelijke tegenwerking waarmede Zijn Ed. de heeren GAGIN en PINSKER, welke laatstgemelden als LEHRENS regter- en linkerhand worden genaamverfd, het oprigten van een ziekenhuis en opvoedings-instituut te Jerusalem te keer gaan. « Zoo lang ik leef," zou er gezegd of geschreven zijn, « komt geen hospitaal noch « spraakmeester binnen de heilige stad." Wij hebben meermalen de ongenegenheid tot het daarstellen der twee gemelde, in allen gevalle hoogstnuttige en onmisbare inrigtingen, uit den letterlijken inhoud der zend-epistels aangetoond. GAGIN, de zoogenaamde Primaat van Zion, keurt en raadt af tot het instand brengen derzelve, handen aan het werk te slaan, en wil veeleer de daarvoor bestemde gelden tot andere, zelfs tot nietige doeleinden gebezigd hebben. De aanleidingen tot een verkeerd geplaatsten ijver, die het hoofd van het Committé bezielt, om binnen de heilige stad, die de appel zijner oogen is, de zieken laafloos en de jeugd zonder onderwijs en opvoeding te laten, een ijver die ons en ieder weldenkend mensch zeer ongodsdienstig en berispelijk voorkomt, de aanleidingen zouden ontstaan van eene hersenschimmige vrees voor de verbastering der orthodoxie in het Oosten, wanneer eenmaal de zieken werden toevertrouwd aan de behandeling van Israëlitische artsen uit het Westerland, deze zich in de zamenleving zouden introduceren en door voorbeelden, levenswijze, inblazingen, raadgevingen en teregtwijzingen, van lieverlede een gevaarlijken invloed zouden oefenen, welke den Gassidim alles behalven gevallig zoude zijn; eene verbastering welke in eene nóg hoogere graad te duchten is, zoodra de jeugd wierd gesteld onder de leiding van verlichte en beschaafde gidsen, die ware godsdienstzin opwekken, volksgeluk bevorderen en het monsterachtige bijgeloof met tak en wortel uitroeijen. Er zijn dan tot in dezen oogenblik noch openbare of bijzondere ziekenhuizen, noch scholen te Jerusalem opgerigt, hoezeer de Duitsche Joden, sedert eenigen tijd, hunne liefdegiften in ruime mate er voor veil geven, het gevolg dezer grievende ontbering zou daarin bestaan, dat de lijders toevlugt nemen tot het hospitaal van den Jerusalemschen Bisschop ALEXANDER en dan niet zelden de voorvaderlijke godsdienst verlaten en de Christelijke leer omhelzen. Den Engelschen Missionarissen wordt daardoor de beste gelegenheid gegeven hunne bekeeringsmiddelen, doorgaans met een onfeilbaar goeden uitslag, aan te wenden; onder andere, zou een geheel Joodsch huisgezin in de netten der Engelsche proselietenmakerij verstrikt en gevangen zijn; ons aan de *Judische Zeitung* van 4. Maart voornoemd refererende, wenschten wij gaarne dat heeren rabbijnen en voorstanders der Israëlitische gemeenten in Nederland de zaak ter harte namen, hunne onverschilligheid aflegden en zich met een onderzoek onledig hielden, ten einde regt van onregt te schiften en tot opheldering te geraken, welke in deze zoo dringend door pligt, godsdienst en menschlievendheid wordt voorgeschreven.

BLAISE.

ONZE NABUREN.

Wij maken al een zonderling contrast met onze twee naaste buren, Pruissen en Belgie. — In Pruissen absolutismus op eenvoudigen en onkostbaren voet; zoodat de ingezetenen slechts geringe lasten behoeven te dragen: in Belgie volledige vrijheid met draaglijke lasten.

Men vergelijke daarmede onzen toestand. Wij zijn nog beroofd van de vrijheden, om wier gemis Belgie zich van ons heeft afgescheurd; wij hebben geenen absoluten regeringsvorm, maar eene *oligarchieke* Grondwet, die het ergste despotismus, dat der oligarchie, in wezen houdt, en moeten daarbij meer lasten betalen, dan eenige andere natie ter wereld! Zou het geen tijd worden, om het voorbeeld van een onzer naburen te volgen; want zoo kan het niet langer gaan. — Wil men aan het Nederlandsche Volk geene ware vrijheid geven; men geve dan ten minste aan hetzelve een goedkoop absolutismus.

MENGELINGEN.

Nacht.

De vleermuisvlerken des Nachts bedekken het halfrond: duister en stil is het over de aarde; de natuur sluimert, en, al wat levend is, schijnt dood te zijn. De doffe nagalm van het klokkengebrom, als het dreigende bruisen van eene heenstuivende, in zilverspatten den dood zoekende golf, vindt eene trilling in het hart terug van hem, die nog wakende overdenkt. Een onverklaarbare, plotselinge stilstand heeft in dat woelig kloppende, voor de ijdelheden der wereld slaande, hart plaats; want het is Nacht!

Nacht overal! Nacht voor den boosdoener, voor den reinen des harten, voor den afgeleefden grijsaard en het moê gedartelde kind! Nacht voor den nijveren huisvader, den zwelgenden brasser en de schuldelooze maagd. Maar is alle nacht dan « Nacht?" Is « nacht" niet de helsche straf voor het booze geweten, het zoete loon voor de reine ziel? Is « Nacht" niet de boogontspanning voor hem, die des daags zijne dure pligten heeft volbragt, en het brandmerk op de misstappen van den ligtzinnigen? Is « Nacht" niet de sleutel, welke het raderwerk van den geest en het bloed-stroomende hart opwindt, om beiden zacht en gelijkmatig, als om te rusten, te doen werken, of beiden onstuimig, onrustig met schokken, als om te wreken, te doen ronddrijven en voortjagen? — O ja! niets is verleidelijker dan het woord « nacht." Alles is dood en leeft nietttemin: allen schijnen te rusten; maar zijn, werkzaam evenwel. Is het ligchaam in rust, de geest ontdoet zich van zijne kluisters; hij werkt voort, en bij uitnemendheid. En die werking is zóó verschillend! Zoet, voor die zich niets dan goed bewust is: bitter, voor den vervloeker der eenzaamheid, den slechten mensch! De Hemel, voor het als de hemel openliggende, voor de deugd toegankelijke hart; de hel voor het gemoed, dat als een voor alle deugd geopend graf is!

Volgt mij in de stilte des nachts, en ziet wat een nacht u misschien leeren kan.

In gindsche kamer heerscht de onverbiddelijke dood. Op eene sponde uitgestrekt, ligt een vader, door ongeluk vroeg vergrijsd, en door eene teeder beminde, en teeder beminnende dochter opgepast. Zie, hoe zij elken ademtogt des geliefden zieken bespiedt, elke zenuwtrek op het geelbleeke gelaat met scherpe blikken van haar ontstaan tot haar sterven nagaat. De crisis is daar. Het oordeel over leven en dood hangt van den brommende klokslag af. Als een satyre op haar lijden moeten hare ooren de klinkende bijtoonen van de wijzer des tijds — de wijzer tot het gapende graf verdragen. Zij knielt, en snikkende haar gelaat in hare handen leggende, bidt zij vurig tot den God des Heelals, en drukt nu en dan het heete voorhoofd tegen de peluw, waarop het hoofd van den dierbaren vader rust. Hoor! zij heft het hoofd op! Was dat niet de eerste slag? Helaas, het verwijderde geratel slechts van eene huiswaarts snellende koets, die gelukkigen der aarde van een vreemd verblijf der vreugde tot hun eigene sponde van wellust terugvoert! Zij zucht; een zucht is haar antwoord. Zij luistert: de vreeselijke klok slaat. Flaauw opent de zieke de oogen en stamelt: « zijt gij het, lieve MINA?" sprakeloos van vreugde, dat haar vader haar erkent, dat God hem uit de geopende kaken des doods gered heeft, stort zij op nieuw tot een vurig dankgebed neder. O, met welken dag van ongekende vreugde zou deze ouderlievende dochter dezen nacht willen verruilen?

—

Een harde slag doet het huis trillen, de huisdeur wordt woest digtgeslagen. Het is één uur. Als voor een spook terugdeinzende krimpt de bleeke jonge vrouw in een, die gij daar bij het vuur, met de zuigeling aan hare borst, ziet zitten. Nog zijn de sporen der opgedroogde tranen op de magere wangen niet verdwenen, of nieuwe lijdensdruppelen worden door het verdriet uit de teedere ooghoeken geperst. Zware, onstuimige voetstappen doen de trap kraken; zij naderen de deur, en, als voor een nakend onheil beducht, staart de jonge vrouw angstig op de zich openende deur, terwijl zij met eene smart, aan eene moeder alleen bekend, het teedere pand harer rampzalige liefde tegen den beangstigden boezem aandrukt. De deur wordt geopend, en een man stort de kamer binnen, haveloos, wanhopig. « Alles is verloren!" schreeuwt hij, en werpt zich op eenen stoel neder, terwijl zijn hoofd magteloos op de tafel zinkt. Die man, eens de trots van gindsche vrouw, is een speler geworden, en van dien hartstogt heeft hij zich aan de dronkenschap overgegeven. Met eene godlasterende wreedheid zet hij het geluk zijner vrouw en van zijn kind op het spel, en vergeet eer en pligt in de syrenen-parelen van den vonkelenden wijn! Dáár; dáár is het nacht — eeuwig nacht! Nacht in de zaal van den pligtvergetene.... nacht bij de vrouw, door den rouw van haar hart. Somwijlen echter straalt haar een lichtpuntje van de levenszon te gemoet, het is dat... wanneer haar kindje de moeder, voor al hare zorgen, een schuldeloos glimlachje schenkt!

—

Dáár zit de vrek. Zijne liefde, zijn hemel, zijne zaligheid, zijn bestaan, alles berust in de goudstapels, welke te aanschouwen en te verafgoden zijne oogen nooit moede zijn. Aan elken stempel hangt een bloedigen traan, elk jaartal is een cijfer meer tot de optelling van het « Ach!" en « Wee!" van hen, die tot dezen schat bijbragten. Woeker is de gedienstige helhond, die den vrek het goud aanbrengt ter verguldiug van zijne aardsche ziel; de tranen, en het « Ach!" en « Wee!" zullen eens de kokende oliedroppels, en de mokerslagen zijn, die zijne ziel zullen pijnigen. Elk geritsel is hem eene pijn: elke schaduw van stoel of schilderij een loerende dief, en hij wantrouwt zijne eigene handen. De Mammon is zijn God, zijne vrouw, zijn kind, zijn leven. Één glanzende dukaat is hem liever dan de lach van zijn kind: één cent meer kostbaar dan de wellust zijner echtgenoot. Daar rolt een dukaat, en begeerig dien te grijpen, stoot hij het flaauw brandende, dampende olielampje omver. Het is nacht — nacht voor zijn oog, dat zelfs den glimworm-glans aan zijne goudstapels niet kan bemerken; nacht voor zijne ziel; — want zijn God is aan zijn oog ontrukt, en wat is de mensch zonder God? — Angstig staart hij achter en rondom zich, de haren rijzen hem te berge; want uitgeteerde schimmen, de slagtoffers van zijnen woeker, dansen om hem heen, en wenken hem naar een gouden..... maar ijskoud graf! Voor zich zelven bevreesd, kruipt, omziende en starende, de rijke woekeraar en vrek, arm in zijn bed!

—

Treedt nu dit slaapvertrek eens binnen! Alles is duister, het is nacht; maar de bedrukkende invloed van den nacht wordt hier niet gevreesd. Hier heeft men geen licht voor den slapende noodig, om de schrikschaduwen zijner verbeelding te verjagen; zijn eigen hart is, in de sterkste duisternis, het heldere licht, dat hem zijne daden in eenen weldoenden glans voorspiegelt. Hier rust een braaf man; een man, die zonder overdrevene teekenen van uiterlijken Godsdienst, godvreezende is, zijnen pligt betracht, en zijnen evennaasten weldoet. Zijne oogen zijn gesloten; maar de glimlach, die om zijnen mond speelt, bewijst, dat het geen nacht is in zijne ziel. Misschien ziet hij dankbaar knielende wezens,.. misschien;.. maar neen! laten wij niet ontsluijeren de zoete dag van eene brave ziel, gedurende den algemeenen nacht. Wenschen wij veeleer, dat ieder onzer slape als hij, zonder wakend licht, maar met het licht der braafheid voor het geslotene oog.

—

Eene vrolijke muzijk galmt ons te gemoet. Eene van licht overvloeijende kamer noodigt ons uit; trouwens, het mannelijk gezelschap, daar aanwezig, is talrijk genoeg. Wijn verdooft hunne zinnen, en razende van ongebondenheid, spatten zij uit,... zoo als *menschen* dit slechts kunnen doen. Gij, die, in het holle van den nacht, uwe oogen blind ziet aan de stralengloed der lichten, waant niet, dat gij straffeloos eenen inbreuk maakt op de heilige regten van den nacht; want *nacht* is het in uwe ziel, bij al de heerlijkheden van het ligchaam! Gij ontwijkt den slaap; maar de slaap ontvliedt u gaarne; want voor u is hij geene weldaad.

—

De moeder wakende bij het schommelende wiegje van haar onrustige kindje, wiens eerste tandje doorbreken zal; het weesje, schreijende om de pas verloren moeder; de verkwister, vloekende onder dekens kruipende, terwijl hij zijnen laatsten cent heeft verrouid; het meisje, droomende van haren geliefde; de minnaar verrukt door het droombeeld zijner beminde; de boosdoener aan zijne wroegingen overgelaten; de nachtwacht, voor het welzijn der burgerije wakende, voor allen is het nacht; nacht in volstrekten... maar ook veelbeteekenende, veel verschillenden zin!

—

Maar wie loopt honderd, en nog eens honderd maal zoo onstuimig de kleine kamer op en neder? De geheele stad ligt in schijnbare, diepe rust, en hij alléén is nog wakende; is nog in het volle vuur zijner morgen-krachten? Welk belangrijk onderwerp kan dien man bezig houden? Zie! hij slaat zich voor het voorhoofd, stampt met de voet op den grond, verbijt en versnippert de pen, welke hij in zijnen mond heeft, en waarmede hij nu eens een paar woorden schrijft, dan weder eene dikke inktstreep over het geschrevene maakt. Ach! raadt gij het niet! Het is een dichter, die het rijmwoord zoekt voor de laatste regels van een alexandrijnsch gedicht van acht honderd twee en veertig verzen lang! Voor hem alleen is het geen nacht; daarentegen rust de nacht in zijne verzen; want deze waren nog nimmer door ééne straal lichts beschenen. De Hemel helpe hem aan zijn rijmwoord:... want ik kan het niet, en daarenboven trek ik mijne slaapmuts over de ooren, en ga slapen!

VERKIEZING.

Den vogel, die voor ieder zingt,
Het glas, waar iedereen uit drinkt,
Den mond, die alle lippen kust,
Den boezem, waarop ieder rust,
Het oog, dat ieder tegenlonkt,
De vrouw, die ieders liefde ontvonkt,
Het meisje, dat elkeen verrukt,
De schoone bloem, die ieder plukt,
De krans, dien men voor geld mij biedt,
Begeer ik niet.

Naar 't Zweedsch.

ADVERTENTIEN.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 18. April. Sedert den 16. dezer zijn alhier ter reede gekomen. Voor Antwerpen bestemd:

De Joseph, T. Cordier, Liverpool, klipzout; de Venus, P. Goens, J. Lescher, beide Cadix, stukgoed; Idana, J. Bortin, Charleston, katoen en rijst.

Van Gend gezeild:

Emelie, C. Boljahr, Odessa, lijnzaad.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild.

Catharina, H. Sundman, Cardiff, Antonius, T. Roskamp, Henrij Erbank, W. Carter, beide Avontuur, Ernest August, J. Kramer, Riga, alle ballast.

Van Vlissingen gezeild:

Jontina Petronella, J. Dijk, Cherburg, tarwe.

MIDDENPRIJZEN

van de volgende artikelen te MIDDELBURG,

18. April 1844.

De Nederlandsche mudde.			De Nederlandsche mudde.		
J. Zeeuwsche Tarwe	f	8.25	Winter garst	f	4.20
N. dito dito	«	7.50	Zomergarst	«	4.50
J. Walch. dito	«	8.75	J. Paardenboonen	«	
Nieuwe dito	«	7.70	W. Witte Boonen	«	
N. Rogge	«	6.25	W. Bruine dito	«	
W. Groene Erwten	«		N. W. Paardenboonen	«	5.50
Z. dito	«		N. Z. dito	«	5.70
Koolzaad	«		Raapolie	f 38 00	p. v.
W. dito	«		Patentolie	« 41.50	«
St. Joosland dito	«		Lijnolie	« 36 00	«
Haver	«		Raapkoeken f		de 1040 st.
Boekweit	«		Lijnkoeken	« 8.50	« 100 «

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.